

Και, ἀνοίξας τὸ φυλλάδιον, προσέταξέ με νὰ ἐρμηνεύσω πῶς ἐγίνετο ἡ ἐρώτησις καὶ πῶς ἀπήντα ὁ χρυσμός. Στραφεὶς δὲ καὶ πρὸς τὸν ναύαρχον Ἐυδέν·

— Ἐλθέ, εἶπε, ναύαρχε, ἂν θέλῃς νὰ μάθῃς τὴν τύχην σου. Καὶ ὑπήκουσεν ὁ ναύαρχος.

— Εἰς τὸ μαντεῖον τοῦτο, εἶπον ἐγὼ, μόνον εἰκοσιτέσσαρας ἐρωτήσεις, καὶ ταύτας ὠρισμένας, ἔχομεν τὴν ἀδειαν ν' ἀποτείνωμεν. Καὶ ἐγὼ μὲν θ' ἀναγνώσω αὐτάς, ἡ δὲ Ὑμετέρα Ἐξοχότης ἄς ἐκλέξῃ οἰανδήποτε προτιμᾶ. Βλέπετε τοῦτον τὸν τροχόν, ἔχοντα περίξ αὐτοῦ δώδεκα ἀριθμούς καὶ μικρὸν βέλος κινήτων ἐν τῷ μέσῳ; Δίδετε εἰς τὸ βέλος μίαν *chiquenaude*. . .

— Ὡ τὸν Φραντσέζον! Ὑπέλαβε χλευαστικῶς λέγεται ὅμως καὶ *croquignole*. . .

Ἐπέσχωψε δὲ με διότι ὅτε ἤλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπίστευεν ὅτι πρὸς πάντας σχεδὸν ἦν ἀγνωστος ἡ γαλλικὴ. Εἰ δὲ καὶ ἐπέισθη, ὅτι σφαιερὰν εἶχε τὴν ἰδέαν, ἡγάπα νὰ ἐπανέρχεται εἰς αὐτήν.

— Κτυπήσατε, ἀπεκρίθη, τὸ βέλος, ἔστω καὶ διὰ *croquignole*. Ὅταν δὲ σταθῇ εἰς τινὰ ἀριθμόν, θὰ μετρήσω κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, (ἐδειξα δὲ πῶς), καὶ μεταβαίνων εἰς σελίδα ἀντίστοιχον θὰ εὔρω τὴν ἀπόκρισιν.

— Ἀξιόλογα! ἀνέκραξε σκιρτῶν ὡς εἰ εἶχε τὴν ἡλικίαν μου. Ἀνάγνωθι τὰς ἐρωτήσεις.

Ἐνῶ δὲ ἀνεγίνωσκον·

— Στάσου, στάσου, ὑπέλαβεν, αὐτὴ μὲ ἀρέσκει.

Καὶ ἠρώτησεν ἂν ἐμελλέ ποτε νὰ νυμφευθῇ. Ἐγὼ δὲ, στραφεὶς μετὰ σπουδῆς πρὸς τὸν ἐπ' ἀριστερὰ κύκλον καὶ ἐξομαλύνοντας τὸ κάλυμμα τοῦ φυλλαδίου, ἐπαρουσίασα πρὸς τὸν ἐρωτήσαντα, ὅς τις κτυπήσας ἀνέμενον ἀνυπομόνως τὴν ἀπάντησιν. Πόσον δὲ ἀνεκάγχασεν ὅτε ὡς ἄλλη Πυθία ἀνέγνων μεγαλοφώνως τὰ ἐξῆς·

«Νὰ πανδρευθῆς δὲν ἔγινάσθης ὅσον ποῦ ἦσουν νέος, καὶ τὸ γυρεύεις ὕστερα πῶγινες γηραλέος»;

Τοσοῦτον δ' ἐγέλα ὥστε μόλις κατώρθωσε νὰ ἐρμηνεύσῃ τὴν μαντείαν πρὸς τὸν ἐπίσης γελῶντα, ἀλλὰ μὴ εἰδότα διὰ τί γελᾷ, ναύαρχον. Ἄφ' οὗ δ' ἔπαυσε λέγων καὶ καγχάζων·

— Τώρα, εἶπεν, ἀνάγνωθι παρακάτω.

Ὑπακούσας δὲ ἀνέγνων καὶ τὰς λοιπὰς ἐρωτήσεις. Καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν·

— Ἡξεύρεις, εἶπε σύννους, ποίαν τῶν ἐρωτήσεων τούτων προτιμῶ;

— Ποίαν; ἠρώτησα ἀπορῶν διὰ τὴν μεταβολὴν τοῦ ἥθους.

— Τὴν λέγουσαν ἂν θὰ ἰδῶ καὶ πάλιν τὸν ξενιτευμένον μου.

Στραφεὶς δ' ἐκ νέου πρὸς ἀριστερὰ, παρεκάλεσα αὐτὸν νὰ πλήξῃ τὸ βέλος· καὶ ἡ Πυθία ἀπάντησε ταῦτα·

«Πολὺς καιρὸς θέλει διαβῆ, χρόνος θέλει περάσουν, ὅτι κλαύσουν τὰ ματάκια σου ὡς νὰ τὸν ἀπολεύσουν».

— Τῇ ἀληθείᾳ, εἶπε μελαγχολικῶς μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν στίχων, προτιμότερον νὰ μὴ ἐσυμβουλευθῶμην τὸ μαντεῖόν σου.

Καὶ ἀνεχώρησε πρὸς τὴν πύρρην.

Γινώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιού.]

300.

Μανίαι τινὲς μεταδίδονται ὡς νόσοι λοιμώδεις.

301.

Πολλοὶ καταφρονοῦσι τὸν πλοῦτον, ὀλίγοι ὅμως γινώσκουσι τῆς μεταδόσεως αὐτοῦ τὸν τρόπον.

302.

Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, μόνον ὅταν περὶ μικρῶν συμπερόντων πρόκειται, τολμῶμεν νὰ ἐκλάβωμεν ὡς μὴ πιστὰ τὰ φαινόμενα.

303.

Ὅσα καὶ ἂν εἴπωσιν ἡμῖν ὑπὲρ ἡμῶν καλὰ, οὐδὲν καινὸν ἐξ αὐτῶν μανθάνομεν.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Οικοδέσποια (ἐπιθεωροῦσα τὸ κατάστιχον τοῦ μαγείρου). Κύτταξ' ἐδῶ νὰ σοῦ κάμω μίαν ὀρθογραφικὴν παρατήρησιν· ἐδῶ ἔχεις γραμμέον «γλώσα» μὲ ἓνα σίγμα ἐνῶ θέλει δύο.

Μάγειρος. Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, κάμνω κατὰ τὴν παραγγελίαν σας· κινηγῶ παντοῦ τὴν οἰκονομίαν.

ΑΔΗΘΕΙΑΙ

* * * Μὲ ὅσα καὶ ἂν εἶπεν ὁ Βαλζάκ, ὑπάρχει ἐν τῷ βίῳ τῆς γυναικὸς ἐποχὴ, καθ' ἣν καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ ἀσχημία παρέρχεται· εἶνε δὲ ἡ ἡλικία ἐκείνη, κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ μὲν ὠραταὶ ἀρχίζουσι νὰ χάνωσι τὴν καλλονὴν των, αἱ δὲ ἀσχημοὶ νὰ λέγωσιν ὅτι ὑπῆρξαν ἄλλοτε ὠραταὶ. (Stahl).

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ἐὰν ἐνώπιον ὑμῶν, λέγει πρακτικὸς τις ἱατρός, προσβληθῇ τις ὑπὸ ἐπιληψίας δοκιμάσατε τὸ ἐπόμενον ἱατρικόν, ἀπλούστατον ἅμα δὲ καὶ ἀβλαβές, ἀλλὰ τὰ μάλιστα ἀνακουφίζον τὸν πάσχοντα.

Καλύψατε τὸ πρόσωπον τοῦ πάσχοντος διὰ μαύρου μεταξίνου μαντηλίου καὶ οἱ σπασμοὶ θὰ παύσωσιν ἐν ἀκαρεί.

Ποῦ ὑπάρχει ἡ ἐνέργεια; ἐν τῇ μετάξῃ ἡ ἐν τῷ χρώματι; Καὶ ἐγὼ μὰ τὸ ναὶ δὲν ἠξεύρω τί νὰ σᾶς εἴπω· ἀλλ' ὅμως εἶδον ἰδίους ὄμμασιν ἐπιληπτικόν τινα ἀφρίζοντα καὶ βασιανίζόμενον ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ καταπραῦνθέντα καὶ ἀνακουφισθέντα διὰ τοῦ ὑποδειχθέντος μέσου. Τὸ πείραμα τοῦτο ἐπανελήφθη ἐνώπιόν μου πεντάκις μετὰ πάσης ἐπιτυχίας.